

SläktKuriren

Nr 35. Årgång 55 (1/2020). Utg. dag 7/8 2020. Sporadiskt utgiven sedan 1965. **Släktföreningen fyller 95 i år 2020. Bildades 1925.**

Informationsblad för ERNBERG-EHRENBERGSKA SLÄKTFÖRENINGEN Chefredaktör: Ingemar Ernberg, tillika utgivare. Medarbetare Jonas Hök, Jan Ernberg, Ingrid Gerdin, Michael Bergström, Karin Tourle (f. Ernberg) m fl. Red:s adress: I. Ernberg, Smultrongränd 18, 18245 Enebyberg. Tel: 08/7688825.

Enighet ger styrka, besegrar hindren och vinner ändamålet (förklaring se fotnot *)

Släktmötet 2020 uppskjutet till 19-20/6 2021

Släktmötet 2020 är uppskjutet till 2021 på grund av svårigheterna att genomföra ett fullgott möte under pandemiens pågående fas

Mötet var ursprungligen planerat till helgen 5-6/9 i år

Släktrådet verkar med oförändrad sammansättning fram tills ordinarie Släktmöte kan hållas

Nytt datum för ordinarie Släktmöte är 19-20/6 2021

Plats: Qvarngölet (Prästgården), Östra Vingåker där Ingemar Ernberg har sitt fritidsboende och tillika vårdar Släktarkivet

I detta nummer: Släktmötet uppskjutet s 1; Kalendarium s 2, Fotoreportage från slottsträff på Wenngarn 2019 s 2, , Den australiska släkten är glad att Släktföreningen finns s. 5; Obeliskerna på Slottsbacken på fötter igen s 6; Miljötema: frågorna vid tips-promenaden s 7, Fyra korta reflektioner under Coronakrisen: Hur ordförande Jan blev superspridare för Asiaten i Sundsvall 1957 s 9; Modern teknik s 9; Bada är nödvändigt s 10; I en kramlös tid... s 11; Gamla Ernberg-Ehrenbergare i media s 11; Robert Ernberg säljer en sinnrik apparat s 12; Minnen ur Släktarkivet: Agnes Ernbergs minnen del II s 12/13; Släktarkivet mer överskådligt II; Gudtafs kassett s 16; Tabell över slottsträffarna s. 19; RÄTTA SVAREN, tipspromenaden s 19; Medlemsavgiften s 19; Släktrådet 2017 -20 (21) s 20

Qvarngölet, Prästgården, Östra Vingåker, tänkt plats för nästa Släktmöte i juni 2021

*"Bevingat ord" myntat av farbror Gustaf i samband med invigningen av Carlscrona-Wexjö Jernväg 1874. Invigningsdagen firades på kvällen med illumination i staden. Samtliga fönster å fasaden till farbror Gustafs stora, mitt emot norra delen av Hoglands park belägna fastighet voro då upplysta medelst till färgen granatgnistrande röda lampor, varigenom man där kunde avläsa följande tänkvärda inskription /med antalet bokstäver precis motsvarande fönsterrutorna i fasaden: **"Enighet ger styrka, besegrar hindren och vinner ändamålet"**.

Kalendarium

2020

Släktföreningen fyller 95 år

2021

Lördag-söndag 19-20e juni. Släktmöte (i Östra Vingåker, Södermanland)

Slottsträff vid Wenngarn den 15:e september 2019

Bildreportage

Foto: Ingrid Gerdin, Staffan Riben, Michael Bergström

I gott väder samlades ett 30-tal släktingar för 2019 års traditionella slottsträff bl a: Jan Ernberg, Ingrid Gerdin, Ingemar Ernberg, Malin Ernberg, Annika Ernberg, Awa Ernberg, Leah Ernberg, Staffan Riben, Johan Ernberg, Gunilla Ernberg, Dan Danielson, Cecilia Danielson, Monica Fisher, Ingvar Humble, Britt-Marie Thorngren, Cecicila Thorngren, Bo Tideholm, -Helen Tideholm, Ellen Tideholm, Michael Bergström, Marie Bergström, Annika Alm-Ekman, Joanna Ekman, Peter Eriksson (något namn som blev felstavat, hör gärna av er till ingemar.ernberg@ki.se)

Bo, Helen och Ellen Tideholm, Jan, Gunilla Ernberg, Ingrid Gerdin, Johan Ernberg, Michael Bergström och i bakgrunden Britt-Marie och Cecilia Thorngren och Ingvar Humble

Ellen och Helen Tideholm rättar tipspromenad

Britt-Marie och Cecilia Thorngren, Ingvar Humble

Cecilia Danielson, Monica Fisher, Jan Ernberg

*Staffan Riben, Michael Bergström,
Gunilla Ernberg*

*Johan Ernberg med sin hund, Annika Alm-Ekman,
Joanna Ekman, Peter Eriksson*

*Ingemar med dotter Annika och
barnbarnen Awa (2) och Leah
Ernberg (yngst 4 mån)*

Helen Tideholm med proffsig stil

Malin Ernberg och Cecilia Danielson

Ellen Tideholm, Marie Bergström, Bo Tideholm, Ingvar Humble och Britt-Marie Thorngren

Domare och protokoll: ordförande Jan och Ingrid Gerdin

Åskådare vid den spännande bouletävlingen. Michael Bergström, Staffan Riben, Johan och Gunilla Ernberg

Segrare blev Dan Danielson efter hård final-kamp med Helen Tideholm och Joanna Ekman.

En reflektion över släktens betydelse i Australien

"We have a family organisation" – "Vi har en släktförening". När jag berättar om vår Ernberg-Ehrenbergska släktförening för vänner i Australien blir jag bemött med fascination och frågor, och det är med en viss stolthet jag berättar om vår speciella släkt. Tänk att vi träffas och umgås och till och med har en egen tidning! Det är ganska unikt. För australiensarna är just släkten och var man kommer ifrån en väldigt viktig pusselbit. Alla (vita) australiensare vet vilket land, vanligtvis i Europa, som man härstammar från. När en svensk identifierar sig som svensk, identifierar sig australiensare förstås som australiensare men med en bakgrund från England/Frankrike/Italien/Grekland... Detta beror förstås på att Australiens vita befolkning alla är invandrade relativt "nyligen". Australien har en komplicerad historia med dess urbefolkning, aboriginerna, som levt här i över 40000 år, medan den europeiska befolkningen började komma hit först efter Captain Cook "upptäckte" Australien år 1770. Nu tänker jag inte gå in på hur illa aboriginerna har blivit behandlade både historiskt och än idag, eller vilka problem det har orsakat för deras kulturella arv och livsstil – det var inte syftet med detta lilla stycke och jag har alldeles för lite kunskap för att yttra mig. Men just att större delen av befolkningen är invandrad under de senaste 250 åren, alltså i relativt modern tid, gör att man inte behöver gå tillbaka alldeles för många generationer för att veta sitt påbrå. Det är en viktig del av ens identitet som australiensare. Faktiskt så identifierade sig en större proportion av befolkningen som att de hade engelskt påbrå (36.1 %) än australiensiskt (33.5 %) i den senaste folkräkningen år 2016 ("australiensisk" skiljer sig från "aborigin/urinrvånare" som bara hade 2.8 %, källa *Australian Bureau of Statistics, 2016 Census Community Profiles*).

Det har också lett till ett väldigt mångkulturellt land med i fallande ordning stor brittisk, kinesisk, italiensk, tysk, indisk, grekisk, holländsk filipinsk, vietnamesisk och libanesisk befolkning (eller påbrå), och givetvis en hel del andra exempelvis svensk. För mig är min identitet som svensk väldigt viktig, kanske är den än viktigare just för att släkten alltid har haft en så stor betydelse för mig i livet?

Jag pratar fortfarande, efter 12 år i landet och 5 år som australiensisk medborgare, om australiensare som "ni" eller "de". I sportevenemang hejar jag förstås på Sverige. Alla svenska helgdagar firas med pompa och ståt. Många andra svenskar jag möter här i Australien känner inte samma nationella stolthet och har inte samma behov av att fortfarande kalla Sverige "hemma". Men att veta var man kommer ifrån, att veta vilka förfäder man härstammar från, och vilka andra ättlingar man delar dessa förfäder med är väldigt speciellt och något som gör att vår samhörighet i vår Ernberg-Ehrenbergska släktförening är så fin.

Karin Tourle (f Ernberg), boende i Australien sedan 2008

Karin med yngsta sonen Ellis (nu 7 månader)

Obeliskens på Slottsbacken nu färdigrenoverad: Restes år 1800 av Ingemar Ehrenberg

Gamla stan.

Bara sista stenen kvar på den nya obeliskens

På onsdag sätts den trettonde, översta, stenen på plats i den nya granitobelisk på Slottsbacken som ersätter den som Gustav III (1746-1792) beslutade att sätta upp som tack till stadens borgerskap för "dess vakthållning" under Sveriges krig mot Ryssland 1788-1790. Obeliskens invigdes år 1800 (efter kungens död).

● I början på 2000-talet var den i dåligt skick och 2012 spärrades området runt obeliskens av eftersom man var rädd för att stenar skulle kunna rasa ner och skada människor. Och 2017 monterades den ned för att ersättas av

en helt ny. Från början hade man tänkt använda en del av den gamla stenen i den nya granitobeliskens. Men det fungerade inte.

För ett år sedan kom bottenfundamentet på den nya obeliskens på plats och för två månader sedan den 40 ton tunga grundstenen. Därefter har en efter en av de övriga tolv stenarna i obeliskens monterats på varandra och nu återstår bara den översta, pyramidion kallad, efter sin form.

På onsdag är det planerat att den ska monteras högst upp varpå den nya obeliskens vara färdigkonstruerad i sin helhet.

Lars Epstein
lars.epstein@dn.se

Den nya obeliskens på Slottsbacken blir färdigkonstruerad på onsdag.
Foto: Lars Epstein

Så här såg den ut i början av 1940-talet fotograferad av Stadsmuseets eminente fotograf Lennart af Petersens.
Foto: Lennart af Petersens

Frågor vid tipspromenad vis Släktträffen Wenngarn 2019. Rätt svar sid 21

Fråga 1

Många är omedvetna om klädindustrins stora påverkan på miljön. Hur många liter vatten går det åt för att tillverka ett par bommulsjeans?

- 1/ cirka 500 liter
- X/ cirka 1500 liter
- 2/ cirka 15 000 liter

Fråga 2

Vilken internationell skådespelare är profilerad miljöaktivist som bland annat stöttar urbefolkningar i Amazonas?

- 1/ Tom Cruise
- X/ Leonardo DiCaprio
- 2/ John Travolta

Fråga 3

Som ni vet har vi fått EU direktiv på att bara använda LED i belysning.

Vad mäter man ljusflöde i för enhet

- 1/ Watt
- X/ Lumen
- 2/ Ampere

Fråga 4

Vanlig smärtstillande medicin kan vara skadlig för naturen. Diclofenac, ämnet som finns i till exempel Voltaren kan skada vissa djur, vilka?

- 1/ Fåglar
- X/ Bin
- 2/ Fiskar

Fråga 5

Vilket land har den mest bränsleslukande personbilsparken?

- 1/ Sverige
- X/ Tyskland
- 2/ Frankrike

Fråga 6

Ett stort företag har nyligen kritiserats för sitt hållbarhetsarbete. Grundaren ser vi på bilden nedan. Vilket är företaget?

- 1/ Amazon
- X/ Google
- 2/ Microsoft

Fråga 7

I år har det varit rejält varmt i delar av Europa. Frankrike har drabbats av två rejäla värmeböljor med temperaturer upp till 46 grader. Hur stor var överdödligheten i Frankrike som följd av värmen enligt hälsoministern?

- 1/ 150 personer
- X/ 1500 personer
- 2/ 15 000 personer

Fråga 8

Klimataktivisten Greta Thunberg har just rest till USA med en segelbåt.

Vad heter båten?

- 1/ Artemisia II
- X/ Guppy
- 2/ Malizia II

Fråga 9

Vår mat står för en stor del av vår klimatpåverkan på flera olika sätt.

Vi slänger också mycket mat, som då producerats i onödan. Hur mycket mat slänger vi i onödan?

- 1/ Var tredje matkasse
- X/ Var tionde matkasse
- 2/ Var tjugonde matkasse

Fråga 10

I Sverige återvinner vi en stor del av våra läskburkar. Hur mycket energi sparas om man återvinner aluminium jämfört med att producera nytt?

Segrade gjorde familjen Thorngren Humble med minst 10 rätt. Tipsfrågorna var förtjänstfullt snickrade av Tideholmarna med Bo i spetsen. TACK!

- 1/ 50%
- X/ 75%
- 2/ 95%

Fråga 11

Palmolja framställs i huvudsak ur palmodlingar på skövlad regnskogsmark.

Hur anges vanligen palmolja i innehållsförteckningen?

- 1/ Vegetabiliskt fett
- X/ Palmolja
- 2/ Anges ej

Fråga 12

Hur mycket plastskräp tror forskare att det finns i haven?

- 1/ 150 miljoner ton (Lika mycket som 25 miljoner stora elefanter)
- X/ 60 miljoner ton (Lika mycket som 10 miljoner stora elefanter)
- 2/ 80 miljoner ton (Lika mycket som 15 miljoner stora elefanter)

Fråga 13

Varifrån kommer det mesta av skräpet i havet?

- 1/ Från dykare
- X/ Från båtar
- 2/ Från land

I Coronatider. Bidrag inspirerade av årets pandemi:

Kort berättelse om hur jag introducerade asiaten i Sundsvall

av Jan Ernberg

I augusti 1957 klev jag på tåget i Sundsvall för att resa till scout Jamboree i Sutton Park England. Alla svenska scouter samlades i Helsingborg för att därifrån åka tåg till Ostende sedan med båt till Dover. Vi var 917 svenskar som förväntansfulla spreds ut över England för att vara gäster en vecka hos en värdfamilj innan vi återsamlades till Sutton Park. Totalt var det 31 426 scouter som deltog.

Invigningen

Jag hade turen att få paradera inför drottningen när hon var på besök.

På dagarna gick man runt och samlade autografer, tittade på uppträdanden mm. Jag hade bl.a. kontakt med en scout från Brittiska Guyana flera år efteråt. Någon dag skulle man laga mat, vilket gjordes över öppen eld, eller städa.

Sista dagen på lägret kände jag mig dålig och konstaterades att jag hade hög feber. På hemresan skulle vi stanna ett dygn i London för sightseeing men jag var så dålig att jag inte orkade gå ut på stan utan låg på golvet på en gummimadrass i en lagerlokal som vi bodde i under London-besöket. Hemresan gick samma väg som ditresan med direkttåg från Ostende till Helsingborg. Jag orkade inte sitta upp och då det var fullt i alla kupéer låg jag på golvet i korridoren till personalen så det var förbjudet, så det blev att klättra upp och lägga sig på bagagehyllan i kupén, varifrån jag trillade ned en gång utan att skada vare mig själv eller någon annan i kupén.

Väl hemma började jag må bättre och 2 dagar efter hemkomst intervjuades jag av en journalist. Efter en vecka var halva redaktionen på tidningen dålig med hög feber. Ca 3 veckor efter det jag kommit hem var närmare tusen personer sjuka i Sundsvall. Otroligt nog blev inte mina föräldrar smittade. Totalt konstaterades över 300 000 smittade i Sverige, troligen var minst ca 1 miljon drabbade. Ingen isolering förekom men fotbollsmatcher fick ställas in på grund av att det inte fanns tillräckligt med friska spelare. Till skillnad från Coronaviruset drabbade asiaten både barn och vuxna lika mycket. Totalt beräknades inkomstbortfallet till ca. 2 miljarder kronor på grund av asiaten.

Modern teknik

COVID-19 är numera ett ord på allas läppar världen över. I dagarna har Australien, som ganska snabbt fick kontroll på viruset, drabbats av ett nytt utbrott i Melbourne och nyheterna påminner återigen om hur rapporteringen såg ut i början av mars med dagliga uppdateringar om antal nya fall och virus "hot spots". Vardagen hade börjat återgå till det (nya) normala i större delar av landet, men nu ekar istället hyllorna för toalettpapper i livsmedelsaffärerna tomma igen. I Australien ansåg alltså folk att toalettpapper var det absolut mest livsnödvändiga när viruset först började spridas, vilket blev ett mycket tacksamt skämtämne, och nu är vi alltså där igen.

Australien stängde sina internationella gränser i mars, och i och med att vi är en ö långt bort från resten av världen, hade man en stor fördel i att försöka få viruset under kontroll. Trots den relativt begränsade spridningen infördes en mängd restriktioner och samhället var i stort sett i "lockdown". Det var ett väldigt spöklikt samhälle där man i

stort sett enbart fick gå ut för att åka till jobb/skola, handla, gå till doktorn eller träna (max två personer tillsammans). Barnen uppmanades att vara hemma från skolan, och jag som var mammaledig med lilla Ellis (född i december 2019) fick nu även hemskola Liam 7 år. Freya 4 år fick dock fortfarande gå på dagis – det var inte alltid logiskt... Det blev en intressant vardag. Min man Sam, som jobbar på ett bryggeri, fick ändrade arbetstider och var plötsligt också var han hemma mer. Hösten är dock en fantastisk årstid, det är lagom

varmt i luften och fortfarande skönt att bada i havet, så vi utnyttjade stranden 100 m bort som vår ”träning”. Vi var inte de enda! Trots risk om böter har jag aldrig sett så mycket folk på ”vår” strand, inte ens under sommarlov och semestrar, men folk höll behörigt avstånd och varför strandbesök var förbjudna är för mig ännu mycket oklart. Liam var hemma från skolan i över sju veckor och saknade verkligen sina kompisar, som han ju heller inte fick leka med. Sen slutet av maj har samhället börjat öppna upp och nu i slutet av juni är restauranger, gym och barer öppna och vi får nu till och med resa inom vår egna stat, New South Wales. Vårt lilla samhälle Casuarina ligger dock precis söder om gränsen till Queensland, och dit kan vi ännu inte resa fritt. Queensland stängde sina gränser i början av april, något de inte gjort sen den förra pandemin för ganska exakt 100 år sedan, Spanska Sjukan 1919. Nu ska dock gränsen dit öppnas lagom till nästa skollov i juli. Så lite mer frihet inom landet, men fortfarande isolerade från omvärlden. Vi hade hoppats kunna spendera ett par månader i den svenska sommaren men får nu finna oss i att turista inrikes. Vilken tur då att vi lever i en värld med så mycket modern teknik! Tack för WhatsApp, Skype, Zoom (ja tom Facebook) och allt vad vi har som gör att vi lätt kan ringa ett videosamtal hem för att säga hej till mamma/pappa/mormor/morfar/kusiner! Tänk när vår släkting Robert Ernbergs son Hjalmar emigrerade till USA i tidigt 1900-tal och det enda sättet att kommunicera hem var att skicka ett brev, sjövägen. När nyheterna nådde föräldrarna Robert och Emma veckor, ja säkert månader, senare var de ju ingalunda nyheter längre. Detta har återigen blivit aktuellt här för oss, på vår isolerade ö, då postgången mellan Sverige och Australien helt har lagt ner ett par månader. Inga roliga brev eller paket här inte. Men vilken tur då att vi kan beställa allt online! Nej, det är ju inte alls lika kul som att hitta en liten present på en lokal marknad och skicka iväg, men det går ju i alla fall att visa sin omtanke. Tur för vår Liam, som fyllde 7 år här i maj, och fick alla sin ”svenska” presenter via online-shopping (för en 7-åring är ju fortfarande paketen ganska viktiga...)! Ja, vilken underlig värld vi lever i och vilka historier vi får berätta i framtida Släktkurirer får våra barn och barnbarn om COVID-19. Kanske blir detta nummer av Släktkuriren COVID-edition en riktig tidskapsel att spara till framtida generationer!

Karin Tourle (f Ernberg), boende i Australien sedan 2008

Bada är nödvändigt

Havet var alldeles stilla vid Norsta Aura idag. Inte en vindpust. Möjligen kunde man ana en mörkblå horisontlinje bortom de fiskande tärnorna vid udden. Vi gick längs stranden i brynet, där vattnet glittrade i krusningar från i övrigt omärklig havsdyning. Strandrågen stod stilla under i den dallrande värmen. Efter de första par hundra metrarna bredde den vita stranden ut sig. Vi gick längre och längre. Därefter valdes dagens viloplats i den varma

sanden. Solen stekte och kroppen krävde bara bad. Det lina vattnet svalkade huden när jag sträckte ut genom silverytan. Ingalunda oskönt – bara ljuvligt. Att bada är nödvändigt!

Michael Bergström Fårö

I en kramlös tid

Vi lever i en kramlös tid – även på den flytande ön mellan sundet och revet. Det är en hård tid för kramberoende. Skärmkramar går helt enkelt inte lika bra. Nu byggs även i landet en kramskuld, för att inte tala om ett växande kramunderskott. Och så är kramtalsförhandlingarna uppskjutna. Ingen talar om kramtillägg. Eftersom kramar är ett sätt att visa ömsesidig värme (när så önskas av båda parter), så är faktiskt livet lite kallare.

Trots att jag är nära att kramera – och det vore förfärligt – så finner jag mig. Smitttrisen kommer att försvinna. Jag tror inte på en evig kramlöshet. Hur blir det när tiden är över? Hur många kramar om dagen kommer att rekommenderas? Det är inte en nationell fråga, utan den är mycket, mycket lokal. Kanske tidvis till och med hudnära. Håll ut, tvätta händerna och respektera den kramlösa distansen. Tids nog kommer kramfesterna igång och kramvärmen att stiga. Det finns många kramar att ta igen...

Michael Bergström, Fårö

PS. Fyra kramar per dag behövs för att överleva överhuvudtaget. Åtta kramar per dag för att må bra och tolv kramar per dag för att växa som människa! Enligt Bengt Fridlund som är professor vid Hälsohögskolan i Jönköping och forskar i sociala relationer och hjärtsjukdomar

Foto: Michael Bergström

Gamla Ernberg-Ehrenbergare i media

Vårda känslan för tiden:

Den blickar aldrig framåt som inte kan blicka bakåt.
Den sörjer illa för barnbarn som saknar intresse för farfar.
Den vet föga om rummet som inte har känsla för tiden.
Den tänker föga på andra som lever blott här och nu.

Ordstävet har berört mig och jag har därför i Kungl. Bibliotekets läsesal (bild) forskat fram epistlar som presenterats i gamla tidningar om vår släkt. Det har blivit en bok på 230 sidor innehållande 120 texter, skrivna åren 1883-1974. De flesta berör vår ana, körsnär Johan Peterson, hans söner (Robert, Gustaf, Knut, Ludvig, Victor, Isak) och deras barn och även några barnbarn. Här följer ett exempel i Karlskrona Weckoblad 1892.

Robert Ernbergs järnhandel säljer en sinnrik apparat

Robert fick inte personligen uppleva kassaapparaten

En mycket sinnrik och praktisk apparat har blivit uppställd och sedan några dagar användts i *Robert Ernbergs jernhandel*. Den kallas ”kombinerad qvittensapparat och kassaregistrat”, patenterad i Europa och Amerika samt tillverkad vid Theodor Ekroths mekaniska verkstad i Stockholm. Apparaten används på det sätt, att då köparen betalt, ställer säljaren genom ett par handgrepp siffror på det angifvna beloppet på sin plats, hvilket går förvånande hastigt, och drager på en häfstångsarm, hvarefter qvittot kommer färdigtryckt fram ur apparaten samt lemnas till köparen.

Dessutom finnes ett lika lydande qvitto inuti densamma, så att om köparen efter någon tid skulle hafva förlorat och glömt af hvad han betalt, så kan han uti apparaten få se derpå.

Firma *Robert Ernberg* är agent för Karlskrona med omnejd för försäljningen av dessa apparater, som verkliga är ett mästerverk af sinnrikhet.

Kommentar:

Robert fick aldrig själv uppleva denna kassa-apparat då han gick bort fem år tidigare, i *Marasmus* (höggradigt utmärslad, undernäring). Den 28 februari 1887 annonserar pappa Robert Peterson och hans son Hjalmar Ernberg att firmans chefskap övergått till Hjalmar.

Jonas Hök

Minnen ur Släktarkivet II

Nertecknade 1925 av Agnes Ernberg (gift Magnell; dotter till Robert och Emma) på uppmaning av kusin Viktor, son till gamle farbror Victor. Agnes har lämnat efter sig många Karlskrona minnen, med den unika berättartalang hon hade. Vi återger här ytterligare ett avsnitt ur hennes Minnen om Ernbergarna med många målande ögonblicksbilder från ett svunnet Karlskrona. Agnes var 77 år när

hon skrev dessa Minnen. Hon avled 1928. Agnes är vår kassör/sekreterares Annika Alm-Ekmans mormors mor och den farbror Viktor som Agnes skriver om är vår ordförande Jans farfars far.

Agnes Magnell (f. Ernberg) i ungdomen.

Minnesanteckningar, skrivna 1925 av Agnes Ernberg
Agnes - äldsta dotter till Robert och Emma Peterson – var gift med Carl Magnell

Käre kusin Viktor! Stockholm 15 December 1925

Jag blev mycket rörd över ditt brev. Självt besjälad av en stark slägtkänsla förstår jag dig så väl.

Gerna ville jag på något sätt bidra till ditt förslags förverkligande och började leta i minnets skattkammare: Fann där ett och annat, som jag håller på att nedskriva under titeln "Ernbergar". Det skildrar "Fastrarna", "farbröderna", "Farbror Lulle", "farbror Viktor och faster Doris", och vad det mera kan bli.

Om det nu ingalunda kan vara värdigt att bevaras i Arkiv till efterkommandes uppbyggelse, så kan det kanske dock ha något värde för de skildrades barn. Därför skickar jag dig här närslutna minnesteckning, enkel och ofullkomlig, men sann och karaktäristisk.

Det är min Julklapp till dig, min käre gosse. Alla mina flickor hälsa och tillönska vi dig, Eleonora och edra barn en god, glad Jul!

Genom tillgivna "faster(!) Agnes", som ni kallade mig.¹

ERNBERGAR

Farbror Viktor och faster Doris

(Dorothea Franken Christiansen är född i Husum, Schleswig Holstein)

Då jag och mina syskon voro barn, utgjorde farbror Viktor vår stora förtjusning. Aldrig har väl funnits en snällare farbror än han! När vi hörde hans röst inifrån fars rum, rusade vi mangrannt ditin, knuffande och puffande energiskt nog ibland varandra, för att komma först och hälsa på honom. Men vi blevo straxt utkörda. "Jag har inte tid. Ut med er, ungar, och vänta i salen!", sade han. Vi lydde obetingat med klappande hjärtan, i förkänsla av vad, som komma skulle, vi ställde oss omkring matbordet i salen, beredda på att rädda oss omkring detta, ifall något "farligt" skulle komma. (Vi erforo denna underbara lust att tangeras faran, för att i sista minuten rädda sig? Denna lust, som redan i barndomen ger sig tillkänna?)

Allt nog, vi voro rädda och överlyckliga på samma gång vi figurerade kring bordet ideligen rundt, rundt, färdiga till flykt. Äntligen kom "det farliga". Farbror Viktor hade vändt ut och in på fars nattrock, så att det röda fodret kom utåt och sedan iklädt sig detta plagg samt en svart pälsmössa och kom nu lufsande på händer och fötter,

¹ Agnes, född Ernberg var gift med kapten Carl Magnell. De hade "flickorna" Agnes, Kaju, Anna och Gull. "Kusinen" var jägmästare Viktor Ernberg, gift med Eleonora, född Taube.

dy medelst föreställande en stor *björn*, vilken vill ”ta” oss och ”äta upp” oss, i brist på annan mat. Jubel! O, vilken fröjd!

Björnen brummade argt och ville fånga oss och vi flydde, skräckslagna, yra och överlyckliga. Han jagade oss, vi vågade leka med honom, utmanade honom djärv, närmade oss honom mer och mer, men flydde just då han var helt nära att gripa oss...vi räddade oss, gallsrikande av glädje. Slutligen tröttnade han och ville dra sig tillbaka, men vi hängde oss fast vid honom, sleto och drogo i fars nattrock och ville inte släppa vår björn. Mor måste till sist ingripa, så ått han blev fri att gå till sitt kontor, bittert saknad av oss, som ansågo att han inte hade något så viktigt att göra som att leka *björn* med oss.

I Karlskrona hade vid denna tid införts en nyhet som kallades ”*Julexpositioner*” och bestod däruti att åtskilliga granna, nyttiga och önskvärda saker utbreddes på dukbeklädda bord och placerades så att de gjorde största möjliga effekt och lockade till inköp.

Nu fanns i staden en konditor, som hette Ernst Schär. Han kunde tillverka ståtligaste krokaner, höga, höga, som torn och sammansatta av mandeless och brändt socker och prydda med flaggor, änglar, duvor och rosor, detta hade vi hört i skolan. Mor hade emellertid inte tillfälle att gå med oss dit, upptagen som hon var av ”Julslakten”, ”korvgörat”, ”stöpning av Jul-grenljusen och mycket annat. Vi måste vänta att få se allt det vackra, som fanns på Schärs Julexposition. En eftermiddag kom farbror Viktor hem och ropade muntert till oss: ”Kom nu barn, allihopa, så ska ni få följa med mig och se på Schaarens Julexposition Vill ni så gör er klara i rödaste rappet. Den som inte har reda på sina vantar, den får bli hemma.”

Visst ville vi. Alla rusade vi i väg ut i tamburen, så där blev ett stort kolorum. Snip, snap, snorum, hej bassalorum, och i blinken voro vi färdiga. (Att Axel fått Hjalmar's mössa och denne Axels betydde ju mindre, liksom att Agnes i brådskan fått två högervantar, en röd och en grå. Detta märktes inte mycket, då den röda instoppades knapphålen i kappans veck så att den knappast syntes.)

Så bar det i väg. Mor och kokerskan, gamla Ingrid, stodo i salsfönstret för att åse vår färd utför den breda backe som leder från Ronneby-gatan ner till Hoglands park. Mor vinkade och vi vinkade energiskt tillbaka, gående baklänges för att kunna göra detta. Vi voro så glada och tyckte att alla borde glädjas med oss. Farbror Viktor dansade i väg med lilla Nina² vid handen. Efter kommo i full fart och hoppande av fröjd Axel, Hjalmar, Otto och Agnes, samt en skolkamrat, Alma Törneblad, som varit till hands och fått följa med på ”på sladden”. ”Ja, bevars, tag med så många som finns – ju flera, ju bättre,” förklarade farbror Viktor, slösande av sitt rika hjärta till alla. Något obetänksam kanske, men ack så välment, så givmild, så god, så glad, så genomrar! Vi fortsatte vår färd utför den branta backen, som var glatt av snö och is. Det var ett strålende vinterväder.

Vid sidan av backen låg en hel rad små hus. I ett av dessa bodde bokbindare Jurén med sin fru och tre barn. Hela familjen var utrustad med underbart långa näsor, men voro gränslöst artiga och snälla att jag inom mig undrade om det kunde näsornas volym. Deras äldste gosse hade en gång hjälpt mig, då jag vid kalkåkning tappat min ytterkänga so varit slarvigt knäppt. Min far hade från sitt fönster åsett händelsen Han skickade en av sina bokhållare att bedja ”den snälle gossen” komma med mig, när jag gick hem. Han kom, bjöds på middag och fick en stor silverslant av far. Sedan kom han ofta och blev en god lekkamrat till mina bröder. Mor tyckte att han var välartad och artig, som han var, kunde vara ett utmärkt sällskap åt gossarna, då far och mor ofta voro borta på bjudningar.

Så fort de skulle bort en afton skickades August Jurén efter och kom alltid. Vår belåtenhet var stor och mor kunde vara trygg, jungfruarna voro förtjusta att de sluppo hava tillsyn över smågossarna, som eljest brukade slåss, men blevo som lamm, när Jurén infann sig, alltid lika välkommen. Han spelade Svarte Peter eller Svälta Räv med oss, han berättade historier, han lagade i ordning en dockteater med och hexor, prinsessor och ståtliga rövare, som hetto Rinaldo, Rinaldina, han gjorde de sötaste små skrin, överklädda med rött papper och prydda med guldornamenter. Detta var skatterför dockskåpet. Alltså denna gosse var verkligen ett fynd för far o mor, ty när han tog hand om de ystra Ernbergska ungarna förhöllo de sig lugna och intet gruff etablerades.

Den August Jurén befanns sig på backen när vi i hastigt lopp färdades utför K-mrans backe. Han sysselsatte sig med att stå kana, men stannade artigt och blickade sig. Vi sökte mede allehanda tecken och pekanden göra

² Dog ogift 30 år ung 1880, i ”lungсот”.

begripligt för honom att vi voro mycket glada och skulle gå till Schaarens Julexposition. Om han förstod oss, vet jag ej. Han gav sitt deltagande tillkänna genom ett ideligt bockande.

Näst intill bokbindare Jurén bodde ”Johan i Muren”. Han var bryggare och en riktig skönhet till bryggare, må ni tro. Han hade bruna ögon och svarta lockarsamt skrattade nästan alltid. Han dyrkades vilt av våra junfrur och kuskens hustru, ja till och med kokerskan gamla Ingrid, och hennes syster, båtsmansänkan ”Sedigskan”. Gillade honom varmt. Alla tävlade om att få gå ner och köpa svagdricka hos ”Johan i muren. Hur ”brådtom” det än var, alla hade tid att springa ner till honom. När svagdrickat skulle köpas medfördes en stor kopparflaska, så att drickat skulle förslå till Söndags-middagens ölsupa, till ”ölosten” varannan kväll samt till läskedryck hela veckan. Utom kopparflaskan medtogs alltid en tom vattenkaraffin, som fylldes med en mjölkliknande vätska, (mörkbrun och svagt bornerande) som hette ”Buske” och utgjorde en present till junfrurna från den ridderlige ”Johan i Muren”. Vanligen njöto jungfrurna till sista droppen denna Gudadryck själva, under förklaring att den ej passade för barn att dricka, att den dessutom var besk och smakade medicin – nej, det var rakt inte ”något godt”. Och så drucko de sin ”Buske”, och vi fingo istället lite svagdricka, tillblandadt med en sked farinsocker i en tom punsch-flaska, korkad. Denna kulle vi rista och skaka medan vi marscherade sex gånger runt matsalsbordet, så blev det den allra bästa ”Champagne”, sådan som man får på bröllop och stora middagskalaser.”Ja, vi fabricerade vår Champagne och drucko den också. Bröderna voro belåtna, men jag, Agnes, icke så.

Jag satte mig i sinnet att jag skulle känna hur ”Buske” smakade. Följakteligen kaxande på gamla Ingrid tills hon, för fridens skull, lovade att ”nästa gång ska hon få smaka ett halvt glas, men de ska vara i tysthet så inte Axel får nys omét, för då blir ja olyckeli, för si Axel, han ger sej inte, si han har sådan karaktär, ”stolt”, han är ju också mitt ammebarn, den välsignade pojken.” (Ingrid kom som Amma till Ernberg familj, avancerade till barnjunfru o till slut till kokerska samt lagade härlig mat i 30 år.) Gamla Ingrid höll ord. Husjunfru Lotta Wareljus köpte svagdricka och återkom triumferande med en stor karaffin ”Buske” och, trots Lottas runkande på huvudet o blinkande med ögonen, fick jag det utlovade glaset...av hennes egen ranson. Det var förfärligt godt, smakade kanel och kardemumma, honung, hallon, smultron och ”Jul-öl” och allt möjligt. (Kanske också litet ”förbjuden frukt”.) Aldrig i livet har jag fått något så godt. Tack snälla gamla Ingrid!

Många gånger vid mogen ålder har jag funderat över hutu ”Buske” lagades, men det var ”Johan i Murens” hemlighet och han yppade den aldrig. Han förkom nästan alltid utanför sitt bryggeri (han bryggde antagligen om natten), stående på backen, inväntande traktens nätta husjunfrur, som kommo trippande för att köpa svagdricka. Så lång dagen var stod han där, spejande på backen, ströende skämtsamma ord och ömma blickar åt alla. Ja, mycket riktigt, där stod han också nu, då vi passerade hans lilla hus, lika mörklockig och fager som vanligt och även liten röd vante. Han var ju en av våra ”bekantingar”.

Snart voro vi nedanför backen och vidare framåt tills vi hamnade i Schaarens Konditori. O!O!O! så ljust och vackert där var! På långa smala bord, dukade som till fest med höga malmlysstakar och grenljus överallt, stodo och lågo hundratals söta och vackra saker. Nästan allt, vad man kunde drömma om – tomtar, lindebarn och troll, röda hjärtan med ”God Jul” i hvitt, vita hjärtan med ”god jul” i rött. Det var så omvexlande, var det inte? Där fanns en brud med myrtenkrona och långt släp, en officer med uppvidna mouchstacker och bröstet fullt av små ordnar; där fanns en präst med tjock, tjock mage, en skomakarpojke med två små stövlar i handen, tre magra gamla tanter i negligéer och med glasögon på sina små långa näsor. De sutto vid ett litet kaffebord med kittel och allt. En liten mops satt framför dem och väntade på att få en sockerbit. Det sötaste av allt var en liten fattig gåsvakterska med en hel rad gäss och gås-ungar i släptåg. Alla dessa små konstverk stodo uppradade på ett bord. Det var så roligt att beskåda, så vi ville aldrig gå därifrån, men farbror Viktor ropade ”Kom!” Vi följde med honom in i ett litet rum där vi fingo choklad med snömos och ”så många bakelser Ni orka med”. Vi orkade med en hel del, ty det stora bakelse fatet blev snart länsat.

En snäll fröken lät oss sedan välja var sin liten sak från expositions-borden. Jag för min del valde en liten kadett, Nina en duva, Alma T. den fulaste av alla häxorna och bror Hjalmar en stor mandelgris. Dessa skatter lades i var sin brokiga påse, som fylldes med mandel- och chokladkonfekt och överlemnades till oss av den vackra fröken. Hon fick kanske också välja sig en kadett, eller en mandelgris, ty hon neg många gången och tackade farbror Viktor och önskade ”God Jul!”. Jag, som började ”bli stor” och förstå hur man borde skicka sig, sade: ”Jag önskar fröken samma tillbaka.”

Så gingo vi, dröjande, därifrån i sällskap med vår snälle farbror, som dock snart lemnade oss och gick till sitt kontor. Vi tackade honom inte. Det glömde vi. Vi bara rusade i väg hem för att öppna våra påsar och jämföra våra

ägodelar. Det befanns att den lilla läckergommen Hjalmar på vägen hem med stor brådska mumsat i sig nästan hela den stora mandelgrisen, så att bara ett av benen fanns kvar, varför han, ångerköpt, började lipa och tjuta. Den hårdhjärtade Lotta skrattade och sade: ”Fy, vad är det för karl, som bär sig så åt! Han skulle skämmas.” Men gamla Ingrid deltog ömt för honom och föreslog att han skulle lägga grisens kvarblivna ben i en ask, och gömma det ”som ett minne”.

Detta förslag slog ofantligt an på lilla Hjalme, som kände sig upprättad och till och med ett strå vassare, än syskonen, ty ingen av dem hade tänkt på att deponera något ”minne” av dagen. Ingrid gav Hjalmar en stor smörgås och passade på att hålla en liten föreläsning för oss om att ingen kan äta upp sin egen kaka och ändå ha den kvar. Till vad efterrättelse må lemnas därhän.

Min kadett hade jag kramat så hårdt att ena armen gått av, men jag lade honom på röd bomull i en ask och tröstade mig med att han låg ”så mjukt”. En oredig tankegång sade mig att han rent av kände sig lycklig där. I många år låg han där och vidmakthöll minnet av vårt besök på ”Schaarens Julexposition.” Efter flera år och många roliga utflykter med farbror Viktor hade jag vuxit upp till ”Backfish”. Jag hade nu mycket annat som upptog mina tankar och min tid, yr, glad och av far³ mycket bortskämd, som jag var. Farbror Viktor och jag vidmakthöll en alltjämt stor vänskap.

³ Järnhandlanden Robert Peterson.

Släktarkivet blir mer överskådligt

Släktarkivet förvaras sedan 1996 på ”Prästgården” i Östra Vingåker – Ingemar Ernbergs fritidsboende. Där finns lämpligt utrymme sedan en gång socknens kyrkböcker varit säkert inlåsta på plats. Föreningens förnämlige och energirika ”förste släktforskare” Jonas Hök gör nu ännu en livsgärning genom att i rask takt digitalisera arkivet, vars originalhandlingar förvaras i ett 20-tal A4- och folio-kassetter. Släktkuriren har tidigare publicerat en hel del material ur arkivet, men denna insats gör det lättare att fortsätta publicering av handlingar av mer allmänt intresse. Ambitionen är att Innehållsregistret samt mer betydelsefulla handlingar skall bli tillgängliga via vår nu framväxande förnyade hemsida. Ett typiskt Innehållsregister för en arkivkassett ser ut så här:

Innehållsförteckning: Kassett E:II:2:1 Gustaf Peterson

1. Bok: Barndomsminnen, nedtecknade av Sigrid Ehrenberg-Way Matthiesen.

150 välskrivna, täta maskinskrivna sidor, utan bilder. Formatet är A4, i form av lösa blad, sammanhållna av ett snöre. ”Boken” handlar om Gustaf Peterson, hustru Helena och barnen Sigrid, Dora, Gustaf och Lennart, om livet i Karlskrona och på Vedeby, Vegas hemkomst, skolan, släkt och vänner.

2. Brev:

Knut Petersons 57 brev till sin broder Gustaf. 27 brev 1840-49 och 30 brev 1850-59.

(Renskrivna från original, 52 sidor, liggande i vitt kuvert i A4-format)

16 brev till grosshandlare Gustaf Peterson från hans broder Knut, ett brev från broder Ludvig och 3 från Gustaf själv till ”bröderna på firma Ernberg & C:o”.

(Breven maskinskrivna kopior från originalen, av okänd typist, inlagda i 16 bruna A4-kuvert. Ett brev renskrivet från original.)

Gustaf Peterson misslyckas med nedläggning av sin firma Ernberg & C:o.

(Renskrivet från original, 4 sidor.)

Ludvig Petersons 3 brev till sin broder Gustaf 1851-52.

(Renskrivet från original, 4 sidor.)

Pengarna brinner i fickan på J. d'Ailly: Vedfaktura önskas för levererad ved.
(Renskrivet från original, 1 sida, format A4.)

8 brev från Farbror Gustaf till Axel om "affärer i livet"
Civ.ing Axel Ernberg är son till Robert och Emma Peterson.
(Renskrivet från original i vitt A4-kuvert.)

Fyra brev från Gustaf till Jarl Ernberg 1887-1940.
(Renskrivet från original som ligger i vitt A5-kuvert. Tre sidor.)

10 brev från agronom Gustaf Ehrenberg till kusin Jarl 1924-40
(Renskrivet från original, 9 sidor, ligger i vitt A5-kuvert.)

Carl Peterson skriver, året före sin bortgång, till broder Gustaf i "affärer"
(Renskrivet brev från originalet, 1 sida, daterat 1847.)

Fyra brev från "farbror" Gustaf Peterson till Jarl 1887-1904
Renskrivet från original, 3 sidor, i vitt A5-kuvert.)

3. Häfte: Från kyrkoherden Nils-Gustaf Ehrenbergs penna:
"NÅGOT OM SVENSKA FOLKMINNEN"
(Häftet i format A5, och även renskrivet i A4-format, 6 sidor.)

4. Foton:
Porträtt Ehrenberg- Ehrenberg: Gustaf Gustaf Peterson o hustru
(samt ingifta Ahlberg o Mathiesen)

Summa 50 porträtt i vitt A5-kuvert med snodd om. Alla foton scannade på 4 sidor i A4-format.
5-6 stycken är okända, saknar text på baksidan.
18 porträtt är kopior.

Här följer 26 porträtt, som gått att identifiera med texter på baksidorna. Fyra sidor med porträtt.

Sida A
övre 1 Nils, Maj, Bengt, Ruth, Ester julen 1919
 2 Gustaf Ehrenberg
 3 Gustaf o Dagmar Ehrenberg

Mellan 1 Gustaf Ehrenberg
 2 Birgit o Lennart
 3 Lennart Ehrenberg 22 juni 1879

Nedre Lennart Ehrenberg

Sida B
Övre 1 Dora Ehrenberg 29 maj 1890
 2 Dora Ahlberg 1873-1954
 3 Dora Ernberg (felstavat)

Mellan 1 Dora o Adolf Ahlberg
 2 Sigrid o Dora Peterson
 3 Dora Ehrenberg

Nederst Torsten, Gunvor, Sigvard Ahlberg okt 1908

Sida C

övre 1 Sigrd Ehrenberg
 2 ”
 3 ”

nedre 1 Sigrd Way mathiesen
 2 Lennart Way Mathiesen (med okänt barn) ???

Sida D

övre 1 Faster Helena Peterson
 2 Gustaf P-son Ernberg
 3 Fru Helena Peterson, f. Berlin, med lilla Sigrd 1872

mellan 1 Helena P-son Ernberg, f. Berlin
 2 Gustaf: Tillönskar Gott Nytt År 31/12 -89
 3 Konsul Gustaf Peterson

nedre 1 Konsulinnan Helena Peterson, f. Berlin
 2 Konsul Gustaf Peterson

5. Dödsannons och nekrolog över grosshandlare Gustaf Peterson

Hustru Helena: Min make, Nederländske Konsuln, handlanden Gustaf Peterson afled stilla i dag 12.10 fm i en ålder af 89 år.

Nekrolog i Blekinge-Posten över Gustaf Peterson.

(Originalen i vitt kuvert, format A5. Renskrivet, 2 sidor)

6. Tidskriften ÖVERLÄKAREN intervjuar 3/97 läkaren Bengt Ehrenberg (f. 1937).

Bra porträttbild av Bengt på tidningens framsida, 2 sidor text.

7. Fyra Inbjudningskort till deltagande i olika vigselakter. Ligger i vitt A5-kuvert.

8. Tidningsurklipp i Dagens Nyheter 12 juli 2003.

Intervju med Carin Ehrenberg som fyllde 90 år. Hon berättar: ”Jag ville bli jägmästare och tvingades få rätt genom att gå till kungs. Rubrik i DN: ”Jag bröt könsvallen.” Bra bild i färg på Carin.

9. Firma Gustaf Ernberg & C:o förlorar ett rederimål i Högsta domstolen 1872

(Renskriven artikel funnen i Karlskrona Weckoblad.)

10. Pengarna brinner i fickan på J. d’Ailly, som ”ropar” efter Gustafs faktura

(Renskriven faktura, 1 sida.)

11. Specialarbete i släktforskning, av gymnasisten Lisa Ahlberg 1993

29 maskinskrivna sidor i två kopior, den ena sittande i enkel plastmapp. Elisabeth (Lisa) Ahlberg är född 1974 och utbildad jägmästare. Hennes ff:s far var provinsialläkaren Adolf Ahlberg, gift med grosshandlare Gustaf Petersons dotter, operationssköterskan Dora Ehrenberg.

12. Ulla Øverengen, född Kockum berättar: ”Ett litet släktporträtt”

Två sidor kort, handskriven, levnadshistoria av Ulla Övergren över sin morfar, som hon beundrade. Han var ingen ”dussibnmänniska!”, civilingenjören Lennart Way Mathiesen (1900-1984). Han var anställd hela sitt verksamma liv på Tekniska Museet i Stockholm och deltog i dess uppbyggnad från start.

(Renskrivet från originalet, 1 sida,)

13. Kort levnadsbeskrivning, skriven av okänd penna, över Ragni Kjellberg

Ett maskinskrivet blad, där början saknas. Ragni var dotter till rådman Ludvig Peterson och bror till läkaren Torsten Ernberg. Hon var rektor i kommunala flickskolan i Uppsala, och lärde sig tala grekiska.
(Texten är scannad, 1 sida.)

14. Augerums kyrka får en vacker brudkrona av Dagmar Ehrenberg 1949

Dokumentet är ett tidningsurklipp ur Blekinge Läns Tidning 2 april 1949. Denna gåva har jag skrivit om i *Ernberg-Ehrenbergsska Släktboken*, och hela texten i Släktboken om denna händelse har jag kopierat ur boken, se sidorna 2-3, som är anslutna till tidningsurklippet.

15. Två tidningsurklipp gällande två Ernbergare: 1) Textillärarinnan Anna som utvandrade till USA, samt 2) nekrolog över sonen Otto

Dokumentet är två kopior från tidningsurklipp, 1 sida vardera. Det första från 1933 gällande en intervju med Anna Ernberg, efter 33 år i USA. Titel: "Hedersöverste från USA berättar".

Det andra är en dödsruna över hennes son Otto, död 1949. Båda händelserna har tidigare redovisats i mina böcker *Ernberg-Ehrenbergsska släktboken* och *Släkten i media*. Därför är kopior från böckerna redovisade, i bättre kvalitet och med bilder.

16 Professor Albert Ernberg hyllas på 80-årsdagen i studentskriften Lundagård

Dokumentet är ett tidningsurklipp, där Albert bl.a. hyllas för sitt studentbetyg innehöll 13 stora A, vilket är svenskt rekord.
(Artikeln är renskriven, 2 sidor.)

Jonas Hök

Vaxholm i juni 2020

"Släktens slottsträffar" – mini-mellan-släktmöten

Sedan 1994 har vi besett många av Stockholms-traktens slott, där vi avhållit regelbundna "Slottspicknickar" enligt följande.

1994 20/8 Hagaparken	2007 26/8 Rosendals slott
1995 19/8 Drottningholm	2009 29/8 Edsbergs slott
1997 23/8 Hässelby slott	2010 28/8 Sturehofs slott
1998 22/8 Ulriksdals slott	2012 15/9 Stockholms slott
2000 26/8 Steninge slott	2013 24/8 Waldemarsudde
2001 25/8 Häringe slott	2015 22/8 Åkeshovs slott
2003 23/8 Tyresö slott	2016 21/8 Bogesunds slott
2004 4/9 Svartsjö slott	2018 8/9 Rosersbergs slott
2006 2/9 Uppsala slott	2019 15/9 Wenngarns slott

Tipspromenaden 2019: Rätta svaren

2,X,X,2,X,1,X,2,1,2,X,1,2

Medlemsavgiften

till släktföreningen är facila 50:-/år. En avgift/hushåll. **Postgiro nummer 484 72 55-9**, Ernberg-Ehrenbergsska släktföreningen.

För frågor om medlemskap och avgifter kontakta kassören
Annika Alm-Ekman.

Hennes telefonnummer är 08/6533090

E-post adress annika.almekman@bredband.net

Adress: Flemingsgatan 56, 112 45 Stockholm

Släktrådet 2017-2020(21)

<i>Funktion/ Namn</i>	<i>Gren</i>	<i>Adress/ Tel nr</i>
<u>Ordinarie</u>		
Jan Albert Victor Ernberg, Ordförande.	Victor	Näsbydalsvägen 6,14tr, lgh 2403, 18331 Täby. Tel 070/7194820
Annika Alm-Ekman	Robert	Fleminggatan 56, 11245 Stockholm. Tel 08/6533090
Jarl Ehrenberg	Gustaf	Rörstrandsgatan14, 2tr, 11340 Stockholm. Tel 070 484 94 04
Ingemar Torsten Ernberg	Ludvig	Smultrongränd 18, 18245 Ene- byberg. Tel 08/768 88 25
Michael Anders Bernhard Bergström.	Ludvig	Rutger Fuchsgatan 1, 4tr 11667 Stockholm. Tel 08/7955858
<u>Suppleanter</u>		
Jonas Hök	Ludvig	Kapellgatan 8, 18531 Vaxholm Tel 0769 320 701
Bengt Gustaf Ingemar Ehrenberg	Gustaf	Bokvägen 7, 3tr, lgh 1202, 37143 Karls- krona. Tel 0455/23732. 070 378 54 17
Jan Anders Lennart Ehrenberg	Gustaf	Burträskgatan 23, 16262 Vål- lingby. Tel 08/874717. Landet 0246/24108
Per Fredrik Olof Zetterqvist.	Ludvig	Strandvägen 29B. 13562 Tyresö. Tel. 0768/690 154
Cecilia Cederström	Robert	Skolgatan 7. 753 12 Uppsala. Tel 018/107223.
Johan Ernberg	Ludvig	Starrängsvägen 7, 115 50 Stockholm. Tel 08-559 123 18
Erik Hamberg	Ludvig	Walleriusvägen 9, 753 36 Uppsala. Tel. 018/128283.
Peter Brückner	Ludvig	”Chez Emile”, Chemin de Coucadis, 83830 Bargemon, Frankrike Tel 0033 4 9447 8530
Bernhard Zacco	Ludvig	Fyrspannsvägen 42, 131 42 Nacka, 070/4126955
Malin Laurell Lövefors*) har begärt entledigande 2019	Ludvig	Valltorpsvägen 146, 18752 Täby. Tel 070 148 85 60.

Revisorer
Staffan Riben
Harald Ernberg, suppleant

Valberedning
Per Zetterqvist
Michael Bergström (vikarierande repr från styrelsen)
Vakant

Gotländsk sommaräng. Foto: Michael Bergström